

Fragmenten van verwondering

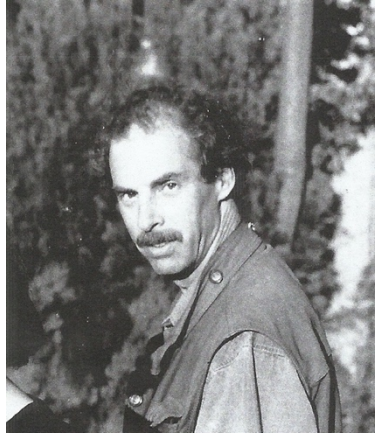

FRAGMENTEN VAN VERWONDERING

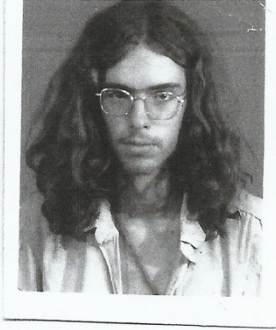
Ronald van de Peppel

2022

Beefcake Publishing

Five island New York '90

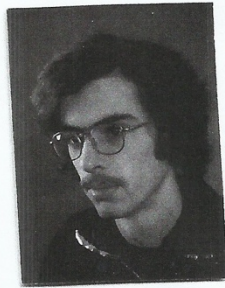
'70

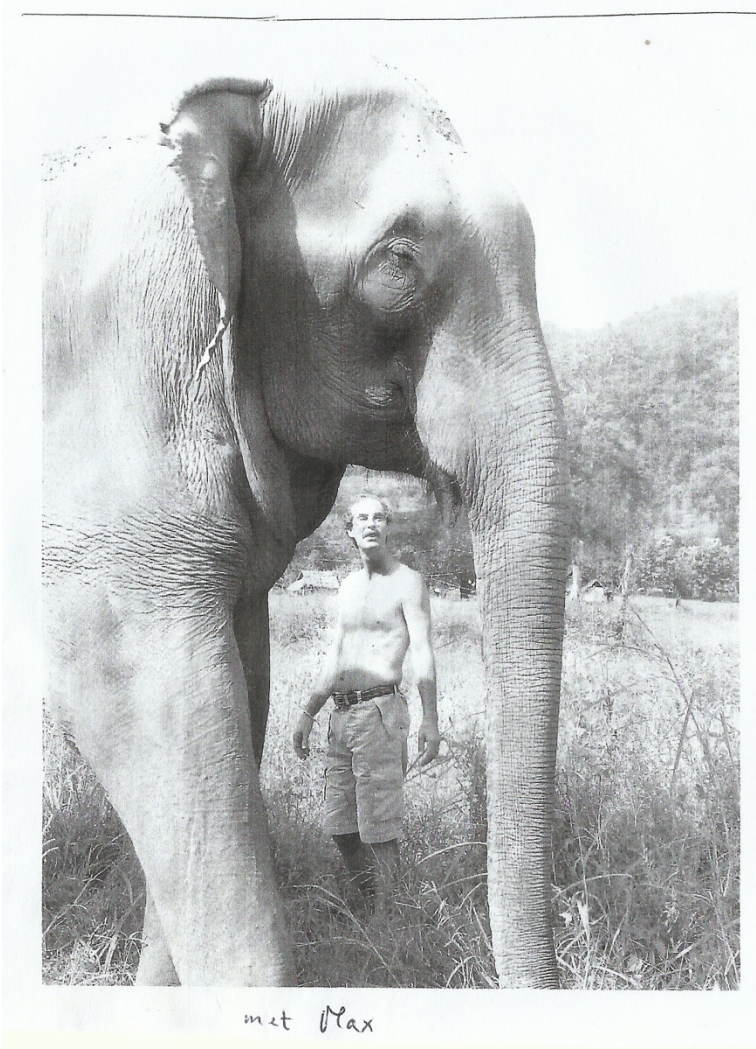
'73

'74

'75

met Max

De sjamaan kijkt me aan met een vriendelijke, peinzende blik. “Ronald,” zegt hij, “je bent geen reus, maar je wordt gedragen door reuzen.”

Wat een heerlijke gedachte.

Voorwoord

We leven in een fantastische en soms gruwelijke wereld. Vaak begrijpen we niet veel van wat er om ons heen gebeurt en ervaren we die wereld als bedreigend. Onze grootste angst is veelal dat we geen controle hebben en gebeurtenissen willekeurig met ons spelen. Maar in mijn ervaring zit er een vreemde logica in elk leven en hoe eenzaam je ook bent, toch ben je niet alleen. Nu geef ik je deze puzzelstukken van mijn leven om de magie te delen, waar we allemaal een onderdeel van zijn.

Van alle miljoenen momenten in een mensenleven onthouden wij maar een fractie en dat snippertje herinnering kleuren we nog bij ook. Dus wanneer ik zeg dat alle verhalen hier werkelijk gebeurd zijn, zoals ik ze nu aan je vertel, mag je dat best met een korrel zout nemen. Maar het zijn mijn herinneringen, nu. En ik ben vooral dankbaar dat ik ze mag vertellen en met je delen, zodat je kan zien dat ieders leven anders is en uniek en altijd fragmenten van verwondering in zich draagt.

1

Hoe het begon

Het is heel stil. De stilte waarin zelfs geen hartslag meer te horen is. Een heerlijk moment. Even wacht ik, de reis zal lang en vreemd zijn en toch kan ik het niet laten. Ja, het zaadje is het eitje binnengedrongen. Zinderend, trillend begint de celdeling en vanuit de DNA-blauwdruk wordt een mens gebouwd.

Ik ben de verbinding opnieuw aangegaan.

Nu gaat de reis weer beginnen. Nog een keer. Nu ga ik weer deze chaotische wereld bewandelen, na een start bij een verstoord gezin, waar ik de zorgvuldig berekende klappen zal mogen incasseren.

Verscheurd kijk ik achterom. Nu ga ik deze dimensie verlaten, waar mijn oude vrienden met een zekere droefheid het afscheid beleven. Wat een dwaasheid lijkt het nu om deze liefdevolle mensen achter te laten. Mensen die ik al duizenden jaren ken. Wezens, waarmee ik net een kristalheldere relatie heb beleefd, niet gehinderd door lichamen of prenties.

De plaatsen waar ik geweest ben en de gezichten die ik heb gedragen, laat ik achter.

Hier in dit kleine bolletje cellen ga ik weer de volgende reeks avonturen beleven. Eenmaal groot word ik weer verantwoordelijk, vertwijfeld, dwaas verliefd, met soms een flits van een hoger bewustzijn, dat alles ergens een zin en een orde heeft.

Maar meestal zal ik dat gevoel kwijt zijn en verlangen naar geluk...

Nauwelijks drie weken later breekt de illusie van veiligheid de eerste keer. Mijn moeder realiseert zich dat zij zwanger is. “Nog een kind, zo snel en zo weinig tijd en ruimte. Waar ga ’k dat nu weer laten?”

Ik weet het niet.

Ik ben nog zo klein, maar een kikkervisje groot en toch neem ik al te veel plaats in. Ik zal mij er niet door laten stoppen. Dat is duidelijk. Kou, winter, ruimtegebrek. Allemaal een deel van de ingrediënten in de soep van mijn leven.

Langzaam groei ik verder, nog even veilig. Het is heel spannend. Elke dag oefen ik mijn spieren en probeer zo nu en dan geluiden te maken.

Het wordt erg vol. Ik kan mij moeilijk keren en ik vind dat het tijd is om eruit te komen.

Hé, laat mij buiten.

Wild trap ik om mij heen. Harder en harder. Opeens is er een reactie, heel mijn wereld wordt samengedrukt.

Ja, ik voel de kracht van mijn schouders en mijn rug. Ja, kom maar, druk maar.

Weer komt er een drukgolf. Mijn lijfje is zo soepel en sterk, het is heerlijk. Keer op keer word ik samengedrukt. Nog eens en nog eens.

Ja, ja, jaah!

Er is een beweging. Ik schuif omlaag terwijl ik word samengeperst en dan, dan is er licht en:

“Jammer, weer een jongen.”

De afkeuring raakt mij als een koud mes.

Welkom op aarde. De reis is begonnen.
Je kan maar beter sterk zijn.

2

Heel klein

We leven in een appartement in Utrecht en kijken uit op de tuinen van de mensen onder ons. Een vreemde groene wereld van gras en bloemen en tuinstoelen, onbereikbaar, een magisch sprookje, maar niet voor ons. Wij hebben tien meter balkon met mieren, hele kleine rode spinnetjes en mos tussen de oude bakstenen.

Dat is buiten, de eerste jaren van mijn leven.

Het is goed. Ik leer mieren zwemmen, wanneer ik aardappelen aan het schillen ben voor zes mensen. Sommige mieren zijn heel goed en bereiken gemakkelijk mijn eiland. Andere zijn flauw, stoppen te snel en zakken dan naar de bodem.

Maar ik zorg goed voor ze en leg ze in de zon op de stenen te drogen. Als ze weer wakker worden, mogen ze terug naar hun wereld van mos en kleine rode spinnetjes.

Uiteindelijk hebben ze wel hun best gedaan.

En de wereld draait om mij heen. Mensen maken zich zorgen, vechten in oorlogen, komen gekwetst terug thuis en ontdekken dat thuis niet meer bestaat. Soms, wanneer mijn moeder naar de radio luistert, is ze bang en zegt: “Straks valt de bom en dan zijn we allemaal weg.”

Ik snap dat natuurlijk niet, maar als mijn moeder bang is voor de wereld, moet dat best een enge plek zijn, de wereld, haar wereld.

Mijn wereld is nog heel klein en permanent verbijsterend. Ik woon in een stad, met veel huizen, waar de aarde met tegels is bedekt. Er zijn weinig dieren en veel onbekende mensen.